

Ročník VI

ČASOPIS STUDENTŮ GYMNÁZIA ŽIDLOCHOVICE

Milí čtenáři,

tak - a je to za námi. Deset měsíců školy nám uteklo jako voda ve Svatce. Deset školních měsíců s sebou každoročně přináší také deset nových čísel našeho studentského časopisu. To nejnovější, které se vám právě dostává do rukou, se rodilo opravdu za velkých bolestí. Už v minulém vydání jsme si trošku postěžovali na to, že po odchodu maturantů jsme v redakci inTELEktu zůstali jen čtyři mušketýři ze septimy (lépe řečeno tři mušketýři a jedna mušketýrka). Tím chceme zároveň vysvětlit dluhy, s nimiž končíme šestý ročník časopisu.

Jsou v podstatě dva. Nestačili jsme zpracovat anketu o stravovacích prioritách, kterou jsme ve všech třídách i mezi učiteli rozjeli už před měsícem. A co nás především mrzí, nestihli jsme ani uzavřít a vyhlásit výsledky soutěže Hvězda a souhvězdí gymplu. Nic naplat, jména našich hvězd za školní rok 2010-2011 se dozvíte až v září...

Tak - a je to před námi. Dva měsíce prázdnin. Voda, slunce, příroda, cestování, zábava... Nesmíme však ani na okamžik zapomenout na to, že to zároveň budou dva měsíce, ve kterých se bude rozhodovat o dalším osudu našeho gymnázia. V poslední den školního roku vznikla nová petice s názvem „Ještě jednou NE likvidaci Gymnázia Židlochovice a bude záležet na každém z nás, našich příbuzných a známých, zda se podaří nashromáždit dostatečný počet podpisů, aby petice měla žádoucí efekt...

Tak hezké prázdniny a v září na shledanou.

VAŠE REDAKCE

" - Děkuji, nechci. Šaman mi totiž předepsal BEZLEBKOVOU dietu ... "

VYBRÁNO Z INTERNETU

Za Rubikon v Praze

* CESTOVÁNÍ - Bylo nás pět. Pro čtyři z nás to byla odměna za prvenství v oblastním kole Rubikonu (a Miša Kurková může jen litovat, že dala přednost dovolené v Turecku), pátým byl nás třídní Mgr. Antonín Továrek, který nahradil Mgr. Janu Nováková, jež na naší škole Rubikon organizuje, ale z pracovních důvodů musela Prahu oželeť. Naše cesta začala ve středu 15. června na autobusovém nádraží v Brně, odkud jsme měli odjíždět v 6:15 hodin. Jízda po dálnici trvala i s půlhodinovou pauzou u motorestu zhruba tři hodiny a ti, kterým vadí časné ranní vstávání, si tak mohli v autobuse ještě pospat. Po celou dobu panovala v autobuse přátelská nálada, a to i přesto, že se družstva navzájem neznala a spojovala je pouze skutečnost, že zastupují Jihomoravský kraj. Cesta tam i zpátky probíhala hladce, i když jsme se obávali, že ve čtvrtek budou problémy kvůli stávkě. Celou dobu nás vozil šikovný a zkušený řidič Karel z firmy Tredos Třebíč, který se bravurně vyznal v pražském labyrintu ulic a uliček a dopravil nás bez jediného zaváhání nejen do Kaiserštejnského paláce, ale i do O2 arény nebo do našeho hotelu, kde jsme nocovali.

* FINÁLE RUBIKONU - Jednou ze součástí našeho výletu do Prahy byla účast na senátním kole Rubikonu. Tentokrát už jsme nesoutěžili, ale s radostí jsme si vyzkoušeli i pocity diváků a fanoušků. Poslední kolo Rubikonu probíhalo v již zmíněném Kaiserštejnském paláci, a to v sále Emy Destinnové. Atmosféra v senátním kole byla úplně jiná než v kolech předešlých. Ráz akce byl spíše komorní a slavnostní. Byl představen průběh Rubikonu v letošním roce a ke slovu se dostali i pozvaní hosté, a to zejména politikové, mezi nimi napříkla senátor Jiří Čunek, poslanec Tomáš Ůlehla nebo senátorka Alena Gajdůšková. Většina z nich měla nějaký projev, a ať už se jednalo o dodržování loterijního zákona č. 202 nebo o vysvětlování toho, jak zákony vůbec vznikají. Zejména paní Gajdůšková nám dala tak dlouhé školení, že by to málem vydalo na jednu vyučovací hodinu... Probíhala i divácká soutěž, které se zúčastnili všichni přihlížející v sále včetně pedagogů. Soutěžilo se o digitální fotoaparát Olympus. Bohužel nikdo z našeho týmu tento dárek nevyhrál.

* SENÁT - Pořadatelé Rubikonu se snažili vtěsnat do našeho času stráveného v Praze co nejvíce aktivit. Jednou částí byla prohlídka senátu. Před vstupem jsme museli projít bezpečnostními rámy pro případ, že by měl s sebou někdo bombu. Senát Parlamentu České Republiky sídlí ve Valdštejnském paláci. Součástí komplexu tvoří také Valdštejnská zahrada a Valdštejnská jízdárna. Tento palácový komplex dal v letech 1623–1630 vystavět jeden z nejmocnějších a nejbohatších šlechticů a vojevůdců té doby Albrecht z Valdštejna na místě Trčkovského paláce. K budování Valdštejnského paláce pozval významné architekty, stavitele, malíře, sochaře i další umělce a řemeslníky. Naše průvodkyně nám sdělila, že se nedochoval žádný nábytek, protože byl palác několikrát vydrancován.

* LOĎ - Po prohlídce senátu následovala cesta k parníku, který kotvil v přístavišti Na Františku. Museli jsme ovšem čekat, než bude loď připravena k odjezdu. Když konečně všichni nastoupili, plavba po Vltavě mohla začít. Někteří členové týmu měli ovšem menší strach z toho, že by se do podpalubí mohla nějak dostat voda, ale nakonec vše dopadlo dobře. Na parníku pro nás měli nachystaný pestrý program. Od zábavného kouzelníka přes instruktáž hraní na bubny až po diskotéku. Mohli jsme pobývat jak v podpalubí, tak na horní, otevřené ploše parníku. Po cestě jsme mohli vidět spoustu známých míst. Národní divadlo, Vyšehrad, Tančící dům, Karlův most nebo veslařskou dráhu. Dokonce jsme zahlédli i menší ohňostroj, který odpalovali z parníku naproti nám. Plavba po Vltavě byla vskutku velice ojedinelým zážitkem.

O2 ARÉNA - Druhý den pokračoval program v O2 aréně. Jihomoravský kraj a tedy i nás provázal arénou průvodce Martin. Sice nás tlačil čas, ale stihli jsme si skoro všechno prohlédnout. Navštívili jsme kabinu HC Slávia Praha, kde hrála při posledním letošním domácím zápase i naše hokejová reprezentace, a tak jsem si mohli sednout na místo, kde seděl například Jaromír Jágr, Ondřej Pavelec a další hokejové hvězdy. Poté jsme pokračovali na místo, kde bývá po většinu roku led, ale tentokrát se plocha připravovala na koncert Bryana Adamse. Dále jsme navštívili síň hokejových tradic a cestu jsem zakončili zmrzlinovým pohárem.

PĚŠÍ PŘESUNY - Po Praze jsme chodili většinou pěšky a bylo velice úmorné se přesouvat za nehorázného tepla, a proto nás velmi osvěžilo, když nás pan učitel Továrek poučoval na Karlově mostě o významu latinských nápisů na sochách a kolemjdoucí Pražáci jen vyjeveně zírali.

STRAVOVÁNÍ - Jídlo bylo po celou dobu našeho pražského pobytu velmi hojné, na nás trochu až moc, a přitom vynikající. Na parníku byly po celou dobu plavby stoly plné jídla a nekonečné množství pití.

MOTIVACE - Příští rok se určitě celá naše skupina znovu sejde a pokusíme se proboujet jako soutěžící až do senátního kola.

LENKA KRÁLÍKOVÁ, FILIP LUNDA (tercie)

Sekunda v ČOV Modřice

V pátek 17. června 2011 proběhla exkurze třídy sekundy v Čistírně odpadních vod Modřice.

Ráno jsme se celí zvědaví začali scházet v učebně fyziky. Všichni jsme se moc těšili na svoji první chemickou exkurzi. Radost nám mírně kazil fakt, že před ní máme ještě první vyučovací hodinu. S paní učitelkou Lacinovou jsme počítali příklady, a tak se čas trochu vlekl. Jakmile zazvonilo, utíkali jsme se do šaten přezout a vyběhli jsme před školu, kde už na nás čekala paní učitelka Pazderská. Vzápětí přišla také paní učitelka Nejezchlebová a udělala prezenci. Potom se nasedlo do autobusu a jelo se.

Cesta byla krátká a pohodlná. Před čističkou jsme zastavili, pedagogové se odebrali na vrátnici a vrátili se s přátelským průvodcem. Ještě než začala samotná prohlídka, byli jsme poučeni o pravidlech a o bezpečnosti.

Naše první zastávka byla u usazovacích nádrží, kde se usazuje jemný kal a stírá ho obrovská stěrka. Pokračovali jsme k nádržím bioplynu, kde jsme se dozvěděli, že tento plyn vzniká v kvasicích místnostech za anaerobních podmínek. Dále jsme si prohlédli přítok, chytač nečistot, kde se v první fázi odděluje písek a poté další nečistoty. Cestou jsme zahlédli čistič vzduchu, měřič hladiny vody, až jsme došli do biologické čističky. Průvodce nám vysvětlil, že bakterie žijící ve vodě se živí nečistotami a tím je ničí. Prokličkovali jsme celým biologickým zařízením a dostali jsme se k odtoku. Voda zde byla krásná, čistá. Vůbec bych ji nerozeznal od vody, kterou máme doma. Cestou zpět jsme se ještě zastavili u sušárny kalu, který podle pana průvodce taky nezůstane nevyužitý. Kal se suší a poté se zaorává do zemědělských půd. Průvodce se s námi rozloučil a my jsme odešli k autobusu.

Zpáteční cesta probíhala poklidně. Na náměstí v Modřicích vystoupila paní Pazderská a pak jsme jeli bez dalších zastávek až do školy, kde na nás čekalo příjemné překvapení. Protože jsme měli mít ještě další dvě hodiny a neměli jsme pomůcky, paní zástupkyně nás pustila domů.

Exkurze se mi líbila, protože jsem se dozvěděl mnoho nových věcí.

ONDŘEJ HOBERLA (sekunda)

Mladá spisovatelka TEREZA MATOUŠKOVÁ v rozhovoru pro inTELEkt: Mým štěstím je fantasy

Tereza Matoušková. Mladá talentovaná spisovatelka. Autorka několikadílné ságy a velkého množství povídek, odehrávajících se v poutavém a zároveň nebezpečném světě Podmoří. Dívka, která vede blog na adrese www.temnarka.blog.cz a ochotně vždy pomůže každému, kdo ji požádá o radu. To vše a ještě mnohem více je Tereza Temnářka Matoušková, která laskavě svolila, že mi odpoví na pár otázek.

*** Jako jedna z mála autorek publikujících na internetu máš za sebou vydání vlastních knih. O vítězství v několika literárních soutěžích ani nemluvě. Co bys doporučila začínajícím pisálkům, kteří touží dosáhnout podobného úspěchu?**

„Nezhroutit se a neupadnout do deprese po prvním neúspěchu, nebo naopak nezhloupnout a nezpychnout po prvním úspěchu.“ :-)

*** Velkou část tvého díla pokrývá Podmořská sága. Prozradila bys nám, jaká byla ta prvotní myšlenka, která vzkřísila pomyslný literární požár, z něhož nakonec povstalo celé Podmoří jako fénix z popela?**

„Prvotní myšlenky zní vždycky strašně hloupě, když se o nich musí mluvit. Tuším, že mi tenkrát mohlo být tak deset a že za prvotní myšlenku mohl párek ztřeštěných koček, které si hrály na půdě na schovávanou. Já si začala představovat, že jsou to bytosti z jiného světa a že ten svět leží třeba pod mořem. Jako malá jsem si ráda vysnívala imaginární světy, což mi vlastně zůstalo až doděle.“

Samozřejmě za ty roky už se ony dětské představy zformovaly do poněkud dospělejšího tvaru, ale i tak. Mým jediným štěstím je, že existuje něco jako literární žánr fantasy.“

*** Hlavními hrdiny Podmořské ságy je čtveřice čarodějů: Zorena, Femorian, Atalan a Kerdea. Víš, že jsi na svém blogu napsala, že jeden nemůže existovat bez druhého, ale nedá ti to, abych se nezeptala, kterého ze svých hrdinů máš nejradši, případně který se ti osobně nejvíc podobá?**

„Tak a teď se budu muset rozčtvrtit. :-D Mám je ráda všechny, jsou něco jako mé imaginární děti a já můžu jen stěží říct, že mám toho radši a tento se mi více podobá, protože cítím, že bych tím ublížila těm ostatním. (Ano, syndrom polidštvování si vlastních postav funguje na plné obrátky. Člověk jako by pořád čekal, že svého hrdinu potká ve frontě v Intersparu, v tramvaji nebo v parku, jak si tak leží v trávě a sluní se. Literárně tvůrčí lidé to asi znají.)“

Abych byla ale upřímná – více se mi pochopitelně podobají Zorena a Kerdea už jenom z toho hlediska, že jsou to ženy. Na druhou stranu mnohdy raději píšu za pány, jelikož je to pro mě větší výzva.“

*** Kromě prózy lze na tvém blogu nalézt i poezii. I s ní jsi již slavila několik úspěchů. Za všechny jmenujme např. umístění básně Salome ve sbírce Obrazy. Co tě nejvíc inspiruje při psaní poezie? Jsou to aktuální zážitky, u nichž máš pocit, že je musíš ventilovat na papír, anebo něco úplně jiného?**

„Dalo by se říct, že poezie do jisté míry reflektuje mou aktuální náladu, něja-

ké ty zážitky, tu a tam nepřilíš sympatický kostlivec ze skříňe... Osobně se nepovažuji za básníka, i když bych jím ráda byla, protože poezii zbožňuji a čtu ji se zatajeným dechem. Mezi mé oblíbené básníky patří kupříkladu Li Po, Tu Fu, Li-Čching Cao a Wang Wej. Ano, samá čínská jména, ale já prostě vidím v jejich verších určitou bazální čistotu a radost z tvorby, která mi v evropské poezii často chybí.

Básně jsou pro mě ale pouze hromosvod, pokud už aktivně nasávám inspiraci, myslím přitom na povídku.“

*** Studuješ biologii na Masarykově univerzitě v Brně. Věnuješ se psaní. Vedeš často aktualizovaný blog. Jsi aktivní na několika internetových stránkách. A aby toho nebylo málo, ještě stíháš hodnotit povídky jiných autorů, kteří tě o to požádají. V souvislosti s tím se odvíjí má další otázka: Jací jsou tví oblíbení spisovatelé (ať už ti, kteří vydávají knihy, nebo ti, jejichž působení se doposud omezuje pouze na publikování na internetu)? Setkala ses při hodnocení povídek s nějakou perličkou, která ti dodnes utkvěla v paměti, ať už se jednalo o pozitivní zážitek, či negativní?**

„Básníky už jsem vyjmenovala výše, co se týče prózy, jsou to J.R.R. Tolkien, Ursula K. Le Guinová, Robert Holdstock, G.R.R. Martin, Stephen King, Roger Zelazny, Steven Erikson, Fritz Leiber, John Morressy, Martin Scott, Sergej Lukjaněnko, Neil Gaiman nebo třeba Michael Ende.

Z autorů publikujících na internetu pravidelně čtu Karla „Sikara“ Doležala (sikar.blog.cz), Zuzku „Daletth“ Vašíčkovou (daletth.webnode.cz) a Janu „Elinor“ Poláčkovou (jana-elinor-polackova.webnode.cz). S posledními dvěma jmenovanými se znám osobně. Každý z nich už ale nějaké ty ostruhy má, nejsou to vlastně úplně typičtí zástupci této sorty lidí. Karel se umístit letos v Capkovi, Daletth mě předběhla loni v Dračím rádu a Elinor má povídku v Žoldnéřích fantazie. Takže ještě nějaký ten rok a ze všech budou ostrřílení veteráni, publikující jeden román za druhým. :-)

S poměrně kvalitními povídkami se setkávám pravidelně, hlavně ve vodách takzvaného Autorského klubu (Lúmenn, Dorray, Fantaghira,...). No a co se týče negativních zážitků... Autoři mají kupodivu rozum a dvakrát si rozmyslí, než mi vlezou pod nůž.

Setkávám se tedy spíš s průměrnými nebo lehce podprůměrnými povídkami, takže mi ty práce spíš splývají v jednu ohromnou šed. Perly se pochopitelně najdou, ale asi by nebylo hezké je tu jmenovat.“

*** Děkuji na rozhovor. Na závěr můžeš čtenářům tohoto rozhovoru cokoli vzkázat, případně je nalákat na svůj blog... cokoli jen chceš. A nezapomeň prosím vyřídít můj srdečný pozdrav všem hrdinům z Podmoří :)**

„Vyřídím. :-)

Čtenářům rozhovoru přeji v první řadě hezký den. Budu pochopitelně moc ráda, když se s nimi potkám v diskusi pod mým článkem. Ať už se mnou budou souhlasit, nebo nesouhlasit, zpětná vazba je pro mě ohromně důležitá. Jo a v případě nesouhlasu prosím žadné banánové slupky a jiné shnilé plodiny, kdopak má potom ty skvrny práť... :-D“

Ptala se: VENDULA KREPLOVÁ (septima)

(Krátkou ukázkou z díla Terezy Matouškové přetiskujeme na poslední straně.)

Nepíšeme do šuplíku (*Z vlastní literární tvorby*)

Studentka Žáková. A bylo to za námi. Poslední písmenko abecedy, poslední podání ruky, poslední předání maturitního vysvědčení, poslední záblesky fotoaparátů. Ještě předat květinu třídní učitelce Dagmar Novákové, ještě promluvit jako zástupce studentů, ještě uronit poslední slzu a vyjít na ulici.

Já jsem to cítil. Celý chodník, celá silnice, celé Židlochovice nám v tu chvíli ležely u nohou. Ba celý svět se pod nimi nenápadně plížil, aby byl po ruce všem našim krokům kterýmkoliv směrem. A my vykročili. Vše, co je před námi, jen zaclání tomu, co přijde potom. Myslím, že už se nikdo z nás nemůže dočkat, až to nastane. Ve své řeči jsem citoval jedno čtyřverší Jana Skácela:

„A není pravda, že nám život lže,
osud je mince, která dlouho padá,
teprve na zemi se ukáže,
padne-li orel, nebo hlava.“

Nemá PAN básník snad pravdu? Já s ním souhlasím. Život je plný překvapení a každý den může přinést něco nového a nečekaného. Dokonce to skutečně dělá! Před osmi lety začalo něco krásného a jen řeka sama ví, jak rychle uběhlo tolik vody, že to najednou musí skončit.

Jak se ale vyrovnat s tím, co skončilo? Jak se vyrovnat s něčím tak tíživým? Do mé mysli se vloudil jeden ze závěrečných veršů Máchova Máje:

„Na tváři lehký smích, hluboký v srdci žal.“

Něco takového jsem ale necítil. Svoji třídu jsem měl opravdu rád. Nejvíce proto, že jsme se uměli bavit. Byl to jeden z důvodů, proč jsem měl za celých osm let jednu z nejmenších absencí (nepočítám dva měsíce lázní, zájezdy se sborem, nemoci atd.). Nikdo by již nespočítal prosmáté přestávky, nebo i celé hodiny. Vzpomínám si, jak jsem jednou dostal v hodině češtiny s panem učitelem Čechem nepředstavitelný záchvat smíchu, když jsem měl za úkol přečíst pohádku s názvem Obr Mišulišinajsam. (Ach, ta puberta!!!)

Jeden z posledních incidentů se mi podařil, když nám paní učitelka Lacinová pustila prezentaci, v níž bylo místo slova „počet“ napsáno „počoč“. Má bránice vydala tak silnou tlakovou vlnu, že jsem se se smíchem praštil hlavou o lavici a skácel (ha, koukejte na Skácela!) se bezvládně k zemi – skoro.

Proto jsem usoudil, že takový verš nevystihuje podstatu mého rozloučení dokonale. Dokonalý verš. To bylo tím, co jsem hledal. A já ho nakonec našel. Totiž v takové podobě, do jaké ho poupravil Jaroslav Seifert:

„Na tváři lehký žal, hluboký v srdci smích.“

Svět zastavit jsme ve dvou chtěli
boha prosili jsme bojácni i smělí
o pár chvil jež bychom pak spolu
hýčkali si jak u hazardního stolu
esa ve svých rukávech srdcových
matně ve vzpomínkách svých.

JAKUB STROUHAL (*oktáva*)

O Karkulíkovi

Byl jednou jeden malý kluk, který se jmenoval Karkulík. Možná vám to připomíná jméno Karkulka, ale to byla jeho sestřenice. A ten Karkulík žil se svým tatínkem uprostřed lesa. Jednou mu tatínek řekl: „Půjdeš navštívit naši babičku. Tady máš košíček a v něm víno a bábovku. Ale nezapomeň, cesta vede stále okolo potůčku.“

A tak Karkulík pomalu vyrazil. Když byl tak v půlce cesty, uviděl tři pěkné domečky. Jeden byl ze slámy, druhý za dřeva a třetí byl cihlový. „Tady v této zahradě za domečkem ze slámy rostou ale krásné kytky,“ pomyslí si. „Snad jim nebude vadit, když si jich pár utrhnou.“ Přeskočil nízký plot a začal trhat tulipány. Najednou se zvedl podivný vítr a vzduchem začala létat stébla slámy. „Měl bych už jít dál, možná přijde vichřice, tak abych byl u babičky včas,“ polekal se. Ale vtom ho zasypala sláma z domečku, který se zřítíl. „Kde to jsem? Co se stalo? Jak se odsud dostanu?“ přemýšlel. „Pomoc! Je tu někdo?“ křičel. Najednou uslyšel: „Hej hou, hej hou, trpaslíci jdou.“ A tak začal rvát ještě více. Trpaslíci nevěděli, co to je, ale pak jim to došlo. Rozházeli všechnu slámu. Karkulík byl až dole. „Moc vám děkuji, trpaslíci. Kde jste se tu vzali?“ „No, všech sedm, co nás tu je, se rozhodlo dát si polední pauzu a jít navštívit své kamarády tři prasátka.“ Vtom se zřítíl i dřevěný domeček.

Karkulík vzal košík s vínem a šel dál. Cestou ještě potkal ježibabu s červeným jablkem, vlka, jak si u kováře brousí jazyk, mluvícího a chodícího kobližka, kterého s chutí snědl, ale také vlka, který spadl do jezera a utopil se. Když přišel k babičce a vešel do domu, uviděl Karkulku, myslivce i babičku, jak jedí bábovku.

Když se vrátil domů, vše povyprávěl tatínkovi. Ale ten se jen usmál a řekl: „Ty si zase vymýšlíš, že?“

ONDŘEJ NEČAS (sekunda)

Opera v klášteře

Opět podávám hlášení z blízkého operního dění. V jeden krásný jarní nedělní podvečer jsem se vypravila na poslední vystoupení studentů Hudební fakulty JAMU. Budoucí operní pěvci se představili netradičně, a to v právě rekonstruovaných prostorách rajhradského klášteřa. Na programu byly dvě opery: Pergolesiho Služka paní a Pucciniho Suor Angelica.

O Služce se rozeptá trochu více. Je to jednoaktová komická opera. Úsměv na tváři vykouzlí snad každému divákovi (i tomu, kdo nemá operu rád). Podána byla v češtině a myslím, že na své by si zde přišli jak dívky, tak chlapci. Je tomu tak proto, že postavy jsou zde tři: služka Serpina, její stárnoucí pán Uberto a nakonec nemá role sluhy Vespona. A když hrají mladí herci, je na co koukat. Ve zkratce jde o podobný příběh jako v seriálu u nás známém pod názvem Chůva k pohledání: služebná se snaží dostat svého pána do chomoutu a užívá k tomu, aby dosáhla svého, klidně i lsti. Plán jí vychází a následuje konec.

O druhé opeře už jsme v Intelktu článek měli. Jen si dovolím připomenout, že se odehrává v klášterním prostředí. A hlavní postava, sestra Angelica, je nešťastná, protože jí vzali právě narozeného syna a ji poslali do klášteřa. Později ji její teta nutí, aby se zřekla dědictví. Angelica se dovídá o úmrtí svého syna a nakonec spáchá sebevraždu.

Pokud je na mě, abych zhodnotila, která opera se mi více líbila, jsem jednoznačně pro Suorku. Mám pár důvodů: myslím, že je pěvecky i herecky propracovanější, do klášterního prostředí výborně zapadla a slečna Alena Nevimová vyzpívala pocity sestry Angeliky tak, že by jí nevěřil jen málokdo. Všem, kteří se na této produkci podíleli, patří velký potlesk a doufám, že do budoucna budeme mít další možnost v klášteře zhlédnout nějakou operu.

PETRA FIALOVÁ (sexta)

Street dance

Pro nezasvěcené tento pojem trochu osvětlím. Za prvé, jedná se o skupinový, a jak už z anglického názvu vyplývá, tak tanec. Najdeme zde prvky nej-různějších stylů, snad až na disco a balet. A které? Patří sem třeba všem známý hip-hop, weak cramp, battle (tancování proti sobě ve dvojicích či skupinkách), popping (roboti), locking, funky a my máme tréninky rozšířeny ještě o modernu a jazz.

Když říkám my, myslím tím taneční skupinu TK Orel Telnice. Nejsme sice tak známí, jako například Dynamik nebo Magic (juniorští mistři světa v hip-hopu), ale myslím, že úplně „zakopaní“ také nejsme. Letos jsme se s Orlem přihlásili do dvou postupových soutěží: Topgal Dance Life Tour a Taneční skupina roku. Na TDLT jsme sice na mistrovství Moravy skončili sedmí, ale v Taneční skupině roku jsme si druhým místem na Moravě zajistili postup na šampionát České republiky, který se konalo 19. června v Praze. Tam jsme ve své kategorii skončili třetí a tím jsme si zajistili postup do finále, ve kterém jsme obsadili šesté místo.

Na každé soutěži jsou rozlišeny čtyři věkové kategorie. Baby - do 5 let, děti - do 12 let, junioři - do 16 let a dospělí - ti klidně i do sta let. Poté se celá soutěž dělí ještě na ligy (základní, TV show aj.) a kategorie (free style, hip-hop, disco,...).

Někdy je to tak zamotané, že ani my sami nevíme, na čem jsme. Hlavní pro nás ale je, že si soutěž vždy pořádně užijeme (přičemž tři hodiny cesty vlakem jsou většinou na celém dni ty nejlepší), co nejlépe to zatancujeme, a když přitom sem tam něco vyhraje, tak nám to ani moc „nevadí“.

To je asi vše co vám k pohybové aktivitě zvané street dance mohu říci. Pokud by se na nás chtěl někdo přijít podívat (o čemž silně pochybuji), tak už má smůlu, jelikož jsme svůj tréninkový rok zakončili galavečerem, který se konal v pondělí 20. června. Takže snad až v příští sezoně...

ZUZANA BĚLEHRADOVÁ (tercie)

Nová éra Ery

Milovníci brněnského funkcionalismu, neklesejte na mysli! Vila Tugendhat je sice kvůli opravám stále uzavřená a na první prohlídku po rekonstrukci si prý budete muset počkat až do ledna 2012, ale svůj žal (a také hlad) můžete směle zahánět jinde. Řeč je o kavárně Era. Místu, ve kterém zaplesá každý obdivovatel jednoduchých, čistých linií.

Postavena byla v letech 1928-1929 podle návrhu architekta Josefa Kranze a od té doby si prošla řadou změn, počínaje těmi týkajícími se střídání majitelů a konče dopadem jejich (ne)citlivého chování.

Kavárna si vesele fungovala až do roku 1959, kdy došlo ke znárodnění, a poté byla provozována jako pivnice. V 70. letech přešla ve zbudovaném stavu pod správu Vysoké školy zemědělské, roku 1977 byla zařazena do seznamu kulturních památek, avšak chátrala dál. Během restituce v 90. letech byla budova vrácena dědicům původního majitele, ale ti ji poškodili svými úpravami.

Až koncem roku 2008 svítla kavárně naděje v podobě schválení projektu občanského sdružení Studia 19, které se rozhodlo si tuto perlu funkcionalismu od současného majitele pronajmát. S pomocí dotace z evropských fondů tak začaly rozsáhlé rekonstrukce, které si daly za úkol navrátit Eře původní podobu a po několika dekádách ji opět zpřístupnit občerstveníchtivé veřejnosti.

V prvních dvou patrech, spojených dominantním schodištěm, byl nedávno zahájen zkušební provoz bistra/kavárny, jež plánuje návštěvníkům předkládat na talířích jednoduché, zato neotřelé laskominy, a samozřejmě kávu. Časem se zde prý objeví i expozice o brněnské funkcionalistické scéně se zaměřením na tvorbu architekta Kranze.

Zbývá jenom doufat, že pokus o obnovení provozu Ery se podaří, a kdo ví? Třeba se podaří překonat i prvorepublikový úspěch a kavárna si opět najde velký okruh lidí, kteří se sem budou rádi a často vracet, aby si u oběda popovídali s přáteli nebo se u šálku kávy začtli do knihy. Pokud se chcete sami podívat, jak se rekonstrukce zdařila a co kuchař téhož dne napsal křídou na tabuli s nabídkou, není nic jednoduššího než Eru navštívit. Sídlí v Černých Polích na Zemědělské 30, jen o dvě ulice dál než slavná vila Tugendhat a pár kroků od tramvajové zastávky Zemědělská.

KLÁRA GALOVÁ (sexta)

Kapky její rosy 1/2

(Ukázka z povídky Terezy Matouškové jako dodatek k rozhovoru na str. 2 a 3.)

To, že měl radši risknout vrzající dveře a nelézt do pokoje oknem, si uvědomil, až když doskočil na psací stůl, za kterým seděla jeho rozčilená družka.

„To máme dneska ale hezký večer. Jeden by si řekl, proč to nevzít po střeše,“ pokusil se nešikovně zachránit situaci, zatímco si oklepával boty od hlíny z rozbitého květináče.

Zorena ho zpražila pohledem.

„Byla dobrá?“

„Co tím myslíš?!“

„Ta ženská. Jestli byla dobrá.“

„S žádnou jsem nebyl.“

Čarodějka si založila svalnaté paže na prsou.

„Atalane, táhnu to s tebou už dlouho na to, abych poznala, že mi zahýbáš. Koneckonců děláš to docela často.“

„Ne tak často, jak si myslíš. Možná bych to ani nenazýval zahýbáním. Spíš momentální potřeba těla. Kdybych v tu chvíli potkal škvíru s nožičkami, strčil bych ho do ní taky.“

„Ty bys ho strčil i chiméře do tlamy, kdyby ji před tebou otevřela.“

Čarodějka nad ním zlomila hůl, důstojně opustila bojovou pozici u stolu a šla si lehnout. Atalan nějakou dobu váhavě sledoval, jak se převaluje v peřinách, a pak se opatrně připlížil k posteli - asi jako pavouk, který rozvažuje, jestli má pavoučice chut se s ním pářit, nebo ho sežrat.

„Zoreno?“

„Ano?“

„Miluji tě.“

„Lehni si, prosím tě, a spi.“

Na koho se usmálo štěstí?

Čirým nedopatřením se stalo, že jsme před vydáním minulého čísla Intelaktu zapomněli vylosovat výherce za řešení dubnové křížovky. Nuže, její tajenky zněly VLADIMÍR HLAVATÝ, HOLKY Z PORCELÁNU a odměnu v podobě anglické brožurky od nás dostane jeden ze tří luštitelů, kteří tajenku uvedli bezchybně, a to MA-REK DVORÁK z primy.

A přidáváme hned šťastného výherce za křížovku květnovou, protože nechceme jít do prázdnin s tímto dluhem (máme jich i tak dost...). Vlastně je to výherkyně, konkrétně VERONIKA SRNCOVÁ z primy. Stejně jako další tři řešitelé napsala správné znění obou tajenek (JIŘINA BOHDALOVÁ, KARLÍNSKÁ BALADA), a tak od redakce také ona obdrží něco tenčího anglického na prázdninové čtení k vodě.

A jelikož je konec školního roku, ohlédli jsme se trochu zpět a udělali si statistiku vylosovaných křížovkářů. A zjistili jsme, že nejpilnější v řešitelské komunikaci s Intelaktem byli primáni a že se jim to také docela vyplatilo, neboť získali osm z celkového počtu devíti cen. Intelektových čísel je sice každoročně deset, avšak červenová křížovka je tradičně nesoutěžní.

REDAKCE

inTELEkt. Časopis studentů Gymnázia Židlochovice, Tyršova 400. Vychází měsíčně. Grafická příprava: Klára Galová. Jazyková úprava textu: Antonín Továrek. Cena 3 Kč.